

plicació feta, no cal dir-ho, amb el discerniment indispensable — per a diagnosticar el grau i el tipus del dèficit intel·lectual.

No s'esdevé pas la mateixa cosa en els infants anormals que són objecte de la nostra ponència.

Malgrat els avenços de la psicologia és massa aviat encara per a poder utilitzar, amb fins pràctics, proves psico-experimentals sistematitzades que ens permetin de diagnosticar les anomalies a què ens referim. Aquestes anomalies, per bé que degudes a factors quantitius, s'exterioritzen sovint com fenòmens qualitius, com simples matisos, mitges tintes i clars obscurs dels psiquisme normal de l'infant i de l'adolescent. De vegades aquestes anomalies es revelen per signes molt espaiats i fugacíssims que duren sols alguns instants, però que ens permeten de sondar las profunditats dels psiquisme com la claror del llampec permet de sondar la tenebra. Altres vegades ens bastarà d'observar l'actitud d'esperit de l'infant davant la realitat, davant la vida, per trobar la pista d'una inadaptació actual a potencial.

Caldrà, doncs, que el pedagog vigili atentament els infants que tingui confiats en els diversos aspectes de la seva activitat i oscil·lacions i eclipsis que aquesta pugui presentar, en la tonalitat del seu humor, en les seves reaccions afectives envers els altres infants, els familiars, els superiors i àdhuc envers els animals, i en l'orientació i direcció de les inclinacions i impulsos, i en la iniciació i desenrotllament de l'instint sexual. I això convindrà de fer-ho amb el propòsit de la descoberta precoç de les inadaptacions, puix que sabem que és en els primers anys de la vida quan són més influenciables els mecanismes psíquics factors d'una desadaptació present o futura, per ésser la repressió molt menys profunda en l'infant i trobar-se els mòbils patògens freqüentment encara en el pre-conscient.

El mestre descobrirà tota una gamma d'inadaptacions que s'exterioritzaran en les formes més diverses i que obeiran a causes ocasionals o eficients de naturalesa i abast molt distints.

Es trobarà amb infants apàtics, peresosos, tristos, emotius, volubles, inestables, excitables, hiperactius, suspicços, malfiats, gelosos, orgullosos; amb infants que presentaran tipus caracterològics anòmals segons llur relació amb l'ambient, que podrà ésser de refús, d'exigència, d'evasió o de submissió; amb infants en els quals es perfil·larà i

s'esbossarà ja una personalitat psicopàtica en alguna de les seves diverses modalitats: cicloide, paranoide, mitòmana, epileptoide, esquizoide, psicastènica, histèrica, amoral o perversa.

Totes les inadaptacions han d'ésser en cada cas ben individualitzades, tant per investigar-ne les causes com per establir amb eficàcia el tractament adequat que ha de fer possible la reeducació.

L'apatia d'un infant, per exemple, podrà ésser deguda a una pobresa orgànica per alimentació insuficient o mal orientada, a un mal funcionament d'una glàndula de secreció interna: tiroides, hipòfisi, etc., a una tuberculosi incipient, a unes vegetacions adenoides. Altres vegades l'apatia dependrà d'ésser feta l'educació en condicions pedagògiques inadequades, de circumstàncies especials de l'ambient familiar: pare excessivament autoritari, posem per cas, de tres caracterològics especials del propi infant o de conflictes psíquics mal resols: complex d'inferioritat mal compensat. Finalment, l'apatia podrà ésser l'exponent més destacat d'una constitució mental ja francament anòmala: d'una personalitat esquizoide. I el que diem a propòsit de l'apatia podríem repetir-ho per a cada una de les diverses modalitats de la inadaptació.

D'això se'n desprèn amb tota evidència la necessitat que hi ha, per a fer feina reeducativa eficaç, de determinar amb la màxima precisió possible les condicions corporals i psíquiques de l'inadaptat així com també les de l'ambient on ell viu i evoluciona. Aquesta serà la funció del metge psiquiatra un cop li haurà estat assenyalat pel pedagog l'infant inadaptat.

Per a l'acompliment d'aquesta missió tan complexa no li seran suficients al psiquiatra els mitjans clínics i de laboratori de què ordinàriament disposa: li caldrà, a més a més, poder comptar amb el Servei Social. L'assistenta social és la que podrà recollir fora de l'escola, en la llar de l'infant i en les freqüentacions que ell tingui, tota una munió de dades d'herència i d'ordre familiar i social, tan indispensables per a determinar amb justesa l'índole de la inadaptació com per a emprendre amb garanties d'eficàcia l'obra reeducativa.

Es obvi, i no cal ni raonar-ho, que la finalitat primordial de la reeducació ha d'ésser portar l'infant a la plenitud del viure social, mitjançant l'a-